

však ne ku střelbě. Blíže toto ustanovení rozbíratí není zde nutno. Má-li konečně dovolání za to, že se neví, kdo vlastně J-a zastřelil, odporuje toto mínění zjištění nižších stolic, že to byli vojáci »řečené hlídky«.

Čís. 5787.

Postřelení honce hajným při dohledávce. Zavinění hajného, nechal-li, jda po kluzké a neschůdné cestě s nabitou puškou po myslivecku zavěšenou jíti honce před sebou, a spoluzavinění zkušeného honce, šel-li za těchto okolností před hajným.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, Rv I 2178/25.)

Žalobce byl při dohledávce na srnčí postřelen žalovaným hajným. Žalobce šel v ochoze, propleteném kořeny, před hajným, nesoucím nabitou pušku po myslivecku řemenem nazad a hlavní kupředu, hajný na kořenu sklouzl, padl na strom, puška zavadila o strom, spustila a rána zasáhla žalobce. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok důvodem po právu, o dovolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal žalobní nárok z polovice důvodem po právu.

Důvody:

Dle čis. 4 §u 503 c. ř. s. jedině uplatněný důvod dovolací jest opodstatněn, neboť věci nedostalo se v rozsudcích nižších soudů správného posouzení právního, když bylo uznáno, že úraz žalobcův se stal náhodou ve smyslu §u 1311 obč. zák., za kterou žalovaný neručí. Nelze mu sice přičítati za zavinění, že po skončené léči nevytáhl z pušky patrony a šel na dohledávku za postřelenou zvěří s nabitou puškou, ježto je těžko myslitelné, by se myslivec vydával na stihání postřeleného srnčího kusu s puškou prázdnou. Za to však žalovaný nesměl trpěti, aby těsně před ním kráčel honce, najmě když puška byla zajištěna jen spuštěním kohoutku a ochoz, kudy šel žalovaný za žalobcem, byl podle vlastního udání žalovaného propleten vyčnívajícimi kořeny stromů a byl v době žalobcova úrazu blátivým a kořeny samy byly značně vlhké. Každý myslivec při obyčejných schopnostech (§ 1297 obč. zák.), tím spíše žalovaný jako hajný podle svého povolání (§ 1299 obč. zák.) musel předvídati, že na takové cestě může snadno uklouznouti, a že při pádu, když spuštěný kohoutek zavadí o překážku, může z nabitě pušky vyjítí rána, jak se v tomto případě také skutečně stalo. Za těchto nebezpečných okolností nesměl žalovaný žádným způsobem trpěti, by žalobce, který mu při dohledávce jako honce pomáhal, kráčel a to dokonce jen několik málo kroků před tím, zejména když, jak sám udává, pušku nesl po myslivecku řemenem nazad a hlavní dopředu a tedy s tím počítati mohl, že, kdyby uklouzl a rána z pušky vyšla, podle obyčejného běhu věci vyjde dopředu. Nemohl-li se žalovaný bez honce obejítí, měl tudíž žalobce

nechatí jíti za sebou. Když žalovaný toho nedbal, jest to postup, neodpovídající všeobecně požadované opatrnosti §u 1297 obč. zák., tím méně opatrnosti dle §u 1299 obč. zák., již lze předpokládati u žalovaného jako hajného. Žalovaný E. tedy úraz žalobcův zavinil. Na tom nemění ničeho okolnost, že podle posudku znalců, pokud se týče zjištění na základě tohoto posudku učiněného jest obvyklou důvěřivostí lesního personálu, že v takovém případě ku zabránění nehody stačí, když se přidržuje puška do klidu daná při chůzi rukou na kohoutku nebo nahoře u hlavně, jak se v tomto případě stalo, neboť nehledíc k tomu, že stav ochozu vyžadoval zvláštní pozornosti a žalovaný tudíž by se nemohl dovolávati této obvyklé důvěřivosti, která, jak případ ukazuje, alespoň za jistých okolností jest způsobitou přivoditi nebo zvýšiti nebezpečí pro lidi, sami znalci připustili, že by bylo bývalo opatrným, aby žalovaný E. nechal jíti žalobce za sebou. Avšak také na straně žalobcově bylo zavinění. Žalobce byl v době úrazu již delší dobu v revíru zaměstnán jako lesní dělník a v tomto svém zaměstnání mimo jiné zakládal také léče zvěři a chodil na hony jako honec. Musel proto věděti, že při dohledávce za postřelenou zvěř jest zvykem stopovati zvěř s nabitou puškou, takže musel při náležitě pozornosti poznati, že v takovém případě nemůže jíti před myslivcem bez nebezpečí pro vlastní bezpečnost těla. Co předvídati mohl a měl žalovaný, to za těchto okolností předvídati mohl a měl i žalobce, totiž že žalovaný může klopýtnouti nebo uklouznouti, že při tom rána může vyjítí a to za daných okolností pravděpodobně dopředu. Že žalovaný žalobce výslovně vyzval, by kráčel před ním, by se mu pes nepletl pod nohy, neměl odvolací soud za prokázáno, ale tato okolnost nebyla by ani rozhodnou, neboť žalobce nemusel takovému příkazu vyhověti a kdyby tak byl učinil, byl by jednal na vlastní nebezpečí. Ježto se nedá určití, v jakém poměru zavinění žalovaného a zavinění žalobce k tělesnému poškození tohoto přispělo, má podle §u 1304 obč. zák. žalovaný E. se žalobcem nésti škodu rovným dílem a bylo proto uznati, že nárok žalobní proti žalovanému E. jest co do důvodu po právu, avšak jen polovinou.

Čís. 5788.

Kontokorentní poměr může býti sjednán i faktickým jeho prováděním, zejména zasíláním pravidelných účetních závěrek. V brojení proti správnosti výtahu nelze ještě spatřovati výpověď kontokorentního poměru. Pokud jest ve způsobu obchodního spojení spatřovati kontokorentní poměr.

(Rozh. ze dne 23. února 1926, R II 371/25.)

Proti žalobě o 2.700 Kč a 4.492 Kč 50 h, zadané na okresním soudě, namítla žalovaná banka místní nepříslušnost, tvrdíc, že zažalované částky vznikly z kontokorentního poměru stran. Soud prvního st. l. i c e námitce vyhověl a žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.